

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Claire Baxter

Szép napok az Amalfi-parton

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Claire Baxter, 2008 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 642. eredeti címe: *Pregnant: Father Wanted* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 643. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-368-7

• *Kép:* Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Jól értettem? Olaszországba utazol?

– Aha! Hát nem nagyszerű? – bólogatott elégedetten Lyssa Belperio. – Ugye számíthatok rád, és szokás szerint vigyázol a lakásra?

– Még szép! Annaira irigykedek! Gyere be, és meséld el mindent. Főzök magunknak kávé – mondta Chloe.

– Köszí, de nem kérek. – Lyssa belépett a barátnője lakásába. Chloe-val egymás szomszédságában laktak. – Mostanában nem kívánom. Hiszen tudod!

– Ja, persze! Mindig elfelejtem, hogy babát vársz, mert még nem látszik semmi. Egy gyógyteát esetleg? Van kamilla, menta és csipkebogyó – mondta Chloe, és feltette forni a vizet.

– Mentát kérek. Ugye emlékszel arra a cikkre, amit annak az új, csilivili utazási magazinnak írtam?

Chloe bólintott.

– Igen. Arról írtál, hogy hol és mit érdemes vásárolni Hongkongban – mondta.

– Pontosan. Na, erre most írt a főszerkesztő egy hosszú e-mailt. Arra kér, írjak egy újabb cikket, mégpedig, idézem: „az előző anyaghoz hasonló, üde, vicces stílusban”.

– Jól hangzik. Ezek szerint tetszett neki a munkád – állapította meg Chloe elégedetten.

Instant kávé készített az egyik, filteres teát a másik bögrébe, és mindkettőt nyakon öntötte forró vízzel.

– Úgy néz ki. – Lyssa megvonta a vállát. – Most az Amalfi-partról kell írnom.

– Szerencsés leányzó! Remélem, az összes költségedet fedezik.

– Igen. Egy utazási iroda támogatásával készül a cikk. Kocsit is adnak, még hozzá sofőrrel, aki egyben idegenvezetőként is a rendelkezésemre áll.

– Mamma mia! Nincs szükségetek fotósra? A mobilommal egész ügyesen kattintgatok – nevetett Chloe.

– Csodás lenne, de a főszerkesztő ragaszkodik a profi fotókhoz.

– Milyen kár. És ha elrejtene a bőröndödben?

– Szívesen tenném, csak hát tudod, milyen könnyű poggyásszal utazom. Nem férnél el benne – viccelődött Lyssa.

– Szóval dagadt vagyok? – Chloe megjátszotta a sértődöttet. – Nem baj, te hamarosan sokkal kövérebb leszel nálam!

Átsétáltak a meleg italokkal a nappaliba, és helyet foglaltak a kényelmes kanapén.

– Biztos jó ötlet ez az utazás? – evezett komolyabb vizekre Chloe. – Nem fog megártani?

– Nem lesz semmi baj – jelentette ki Lyssa magabiztosan. – Hiszen már Ázsiát is bejártam egyedül, akkor csak elboldogulok Olaszországban! Meg hát... még különben se vagyok olyan nagyon terhes!

– Azt hiszem, terhesség esetében nem létezik a „kicsit” vagy „nagyon” fogalma – vigyorgott Chloe.

– Tudod, hogy értem! A terhesség elején nyugodtan utazgathat az ember. Még nem látszik, így senki sem fogja észrevenni.

– Megmondod a szüleidnek, mielőtt elutazol?

– Inkább nem. A hír nagyon felizgatná őket. Hisz tudod, milyenek.

– Aggódó, jó szülők – jelentette ki Chloe határozottan.

– És borzasztóan régimódiak.

– Előbb-utóbb úgyis meg kell mondanod.

– Igen, de csak miután hazajöttem. – Lyssa ivott egy korty teát. – Ki tudja, mire lenne képes Dominic és Tony, ha nem lennék itt, hogy visszafogjam őket.

– Mi köze az egésznek a fivéridehez?

– Kinézem belőlük, hogy addig nem szállnak le Steve-ről, míg oltár el nem vezet.

Chloe felkacagott.

– Mégis, miként vennék rá? Elkapják az utcán, és elrángatják a templomba? Vagy tán megverik? Szívesen végignézném!

– Ne beszélj zöldségeket – intette Lyssa szigorúan. – Hiszen gyűlölöd az erőszakot. Elájulsz, ha egy csöpp vért látsz.

– Ebben az esetben kivételt tennék. Azok után, amit ellened elkövetett, megérdemelné, hogy jól elagyabugyalják.

Lyssa megvonta a vállát, pedig titkokban igazat adott a barátnőjének.

– Már mindegy. Soha többé nem akarom látni. A legkevésbé pedig azt szeretném, ha Dominic és Tony belekeveredne.

– Szóval akkor se fogadnád vissza Steve-et, ha térdre borulna előtted, bocsánatért esedezne, és előhalászna a zsebéből egy gyűrűt, oltári nagy gyémántkövel?

– Hát persze hogy nem! Ennyire már ismerhetnél, Chloe!

– Ismerlek, és tudom, hogy tökéletes családról álmodozol. Papa, mama, gyerekek.

– Igen, de inkább lemondok az apáról, ha ilyen komisz ember – szólt Lyssa komoran.

– Igazán nem akarom Steve pártját fogni, de... biztos vagy benne, hogy rossz apa lenne?

– Igen. Gyűlölö a gyerekeket. – Lyssa védőn a hasára tette a kezét. – Milyen ostoba voltam! Azt hittem, csak az idegen gyerekekkel van így. De nem: úgy általában idegenkedik tőlük.

– Hát, akkor tényleg jobban jársz nélküle. Csak hát...

– Csak hát mi?

– Remélem, alaposan átgondoltad a dolgot, és nem fogod megbánni a döntésedet.

– Megbánni? Dehogy! Tudom, nem könnyű az egyedülálló anyák helyzete. De még mindig jobb egyedül, mint egy olyan férfi mellett, aki képtelen feltétel nélkül elfogadni és szeretni a saját gyermekét.

Chloe akart még mondani valamit, de aztán meggondolta magát. Lyssa meghatódva nézegette a barátnője szép, érzékeny arcát. Tudta, rá mindig számíthat.

– Hát... a végén még megismersz valakit az Amalfi-parton – sóhajtotta Chloe. – Mindig azt mondtad, hogy neked az olaszok tetszenek a legjobban.

– Az régen volt – vetette közbe Lyssa.

Pár éve tényleg arról ábrándozott, hogy elutazik Olaszországba, és ott – mintegy varázsütésre – megleli álmai férfit. De azóta felnőtt, és józanabban szemlélte a dolgokat. Jól tudta: az egész csak illúzió, valójában nem létezik sem ideális férfi, sem örökké tartó szerelem.

– A jövőben az anya-gyermek kapcsolatra koncentrálok – fűzte hozzá fellengzősen. – Azért megyek Olaszországba, hogy elvégezzek egy munkát. Plusz megismerem a szüleim hazáját, tehát bizonyos értelemben visszatérek a gyökereimhez. Azt hiszem, ennyi éppen elég lesz.

– De hát én nem vagyok idegenvezető – mondta Ricardo Rosetti, és kétségbeesett pillantást vetett a bácsikájára.

– Attól még kiválóan ismered a környék történetét. Sokkal jobban, mint én, vagy akár Gino – udvarolt Alberto. – Tudom, hogy remekül végeznéd a munkádat. Hidd el, nem kérnélek, ha nem lenne életbevágóan fontos. – Az idős úr idegesen a hajába túrt. – Gino balesete a lehető legrosszabbkor történt. Magam csinálnám, de mit tegyek, ha egyszer az orvos eltiltott a vezetésről?

Ricardo rákönyökölt az asztalra. Épp a végére értek a remek vacsorának, amit Maria nénikéje készített. Már csak a gyümölcs és a sajt volt hátra.

Tudta, hogy ez a legkevésbé, amit megtehet a bácsikájáért. Alberto és Maria nevelte, miután a szülei meghaltak egy szörnyű balesetben. Tizenkét éves volt akkor. Rengeteg figyelmet és szeretetet kapott tőlük, és ha elfáradt, beteg lett, vagy átmenetileg megcsömörlött a nagyvárosi élettől, a mai napig náluk pihente ki magát.

Legfőbb ideje visszaadni valamit a sok gondoskodásból!

Túl sokat dolgoznak... Vissza kellene venniük a tempóból, de láthatóan képtelenek rá; éppen most akarják bővíteni az utazási irodájukat. Különösen Alberto vigyázhatna magára. Bár mindig derűs és kiegyensúlyozott, Ricardo tudta: hétről hétre törekenyebb az egészsége.

De még azt sem engedik, hogy pénzzel támogassa őket.

Ez most más helyzet volt. Nem pénzt kértek, hanem gyakorlati segítséget. Az egész tulajdonképpen nem is volt nagy dolog: néhány héten át kísérgetni kellett egy külföldi újságírót.

– Ausztráliából jön, szóval még biztosan nem hallott rólad. Ez leegyszerűsíti a dolgot, ugye? – kérdezte Alberto reménykedve.

Ricardo bólintott.

– Hát jól van, bácsikám! Megteszem. Remélem, a hölgy megéri a fáradságot.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – Alberto gondterhelten ráncolta a homlokát. – Nana! Úriember leszel! Ez a lány nem olyan, mint azok a... mint azok a nők, akikkel Milánóban érintkezel.

– Semmi ok az aggodalomra. Kifogástalanul fogok viselkedni – vágta rá Ricardo.

Kissé megdöbrent azon, hogy a bácsikája ennyire tisztában azzal, miket művel Milánóban. Na mindegy. Most úgysem érdeklik a nők, fontosabb dolgokra kell koncentrálni.

– Úgy értettem, hogy a cikk, amit ír, megéri majd a sok fáradságot – magyarázta. – Hiszen az a cél, hogy reklámot csináljon az irodának.

– Ja, szóval úgy értetted! – Alberto láthatóan megkönnyebbült. – Tudsz hosszabb ideig is vezetni, ugye? Már nem fáj a térded?

– Teljesen rendbe jött, ne aggódj. Hála a gondos ápolásnak.

– Mi mindig szeretettel látunk, jól tudod!

– Igen. El sem hiszed, mennyire hálás vagyok érte.

Hála ide vagy oda, szívesen visszament volna Milánóba, hogy végre folytathassa a régi életét. Már így is elég hosszúra nyúlt a szünet, a sérülést követő operáció jó időre kivonta a játékból. Profi labdarúgó volt, szeretete volna minél előbb felhúzni a stoplis cipőt – ám az orvos és az egyesületi menedzser türelemre intették.

Használja ki az időt, és gondolkodjon el a jövőjén, javasolták.

Ez minden focistafül számára minimum vészjóslóan hangzott volna, de neki, Ricardo Rosettinek egyenesen a közelgő katasztrófát jelezte.

Róma! Az örök városnak igazán egyedi illata van, gondolta Lyssa lelkesen. Édesség, kávé, és... sült gesztenye! Ezt egyik útikalauz sem említette. Nem baj, majd az ő cikkébe bekerül. Gyorsan elővette a jegyzetfüzetét, és emlékeztetőül belefirkantott néhány szót.

Aztán felegyenesedett, és tovább bámulta a hotel bejáratát. Úgy állt ott, mint aki nem mer megmozdulni attól félve, hogy odatesz a varázs. Még mindig nem hitte el, hogy Rómában van! Ráadásul a szállodája csak pár sarokra van a Colosseumtól!

Gyerekkorától idevágott. Szájtátva hallgatta, mikor az édesapja a szülővárosáról mesélt. Még a gyermeki születése előtt, de már nő emberként vándorolt ki a feleségével Ausztráliába.

A lány túl kimerült volt ahhoz, hogy azt tegye, amit a szíve diktál, vagyis felfedezőútra induljon a városban. A fáradsága érthető, elvégre huszonkét órás repülőút van a háta mögött – és ebbe nem is számolta bele a különböző repülőtereken várakozással töltött időt!

A terhességtől amúgy is fáradékonyabb volt. Ehhez jött még az utazás előtt izgalom és stressz. Nem csoda, ha úgy érezte magát, mint egy fonnyadt salátalevél.

Sóhajtván belépett a hallba. Még csak kora délután van, így alhat néhány órát, aztán még lesz ideje egy kisebb sétára. A sofőr másnap tízre jön érte, így reggel is csavaroghat egy-két órát, ha idejében felkel.

Aztán már csak a munkájával törődik... három hétre megfeledkezik a problémáiról. Hiszen azok úgyis megvárják. Bizony, azok nem mennek sehová... A legjobban a szülei miatt aggódott. Előbb-utóbb kénytelen lesz megmondani nekik, hogy gyermeket vár... Jobb erre most nem is gondolni.

Elfoglalta a szobát, lezuhanyozott, aztán bebújt az ágyba, és lehunyta a szemét. Megnyugtató, biztonságos érzés vett erőt rajta: mintha megérkezett volna. Milyen különös... hiszen hiába olasz

származású, mégiscsak ízig-vérig ausztrál lány.

Akárhogy is, kellemes volt ott heverni az ágyon, és hallgatni az utcáról beszűrődő idegen, mégis meghitt zajokat. Volt valami vigasztaló a dudáló, szirénázó, eszement római forgalomban.

Ekkor megszólalt a telefon. Lyssa riadtan felpattant, és felemelte a kagylót. Olasz szóáradat zúdult a rá, alig értett belőle valamit. Az órájára nézett, és értetlenül megrázta a fejét.

Nem lehet igaz! Átaludta a délutánt, az egész éjszakát és a reggelt. A recepcióról hívták, mivel megérkezett érte a sofőr!

Azt a hét- meg a nyolcát! Nem maradt ideje megmosni és kifésülni a haját, így kénytelen volt lófarcokba összefogni rakoncátlan fürtjeit. Tudta, nagyon fiatalnak néz ki ezzel az egyszerű frizurával, de nem volt más választása.

Gyorsan lezuhanyozott, majd farmerbe és pólóba bújt. Eredetileg úgy tervezte, hogy komoly újságíró nőhöz méltó klasszikus kiskosztümöt vesz fel, de a körülmények ezt nem engedték. Sem reggelizni, sem várost nézni nem maradt ideje.

Szolgáljon ez tanulsággul a jövőre nézve: így jár minden álomszuszék!

Ricardo idegesen az órájára pillantott, majd mély sóhajjal nekidőlt a Lamborghininak. Alberto bácsi azt szerette volna, ha a kisbusszal jön, de az szóba sem jöhetett. Már az is elég nagy csapás, hogy az idegenvezetőt kell játszania. Semmi kedve nem volt úgy is kinézni, mint egy idegenvezető.

Egyébként nincs baj a kisbusszal, igazán rendes, szolid kis járgány – csak hát az családos embereknek való. Ő pedig minden, csak nem családos ember. Esze ágában sincs lemondani a sportkocsiról egy vadidegen hölgyemény miatt!

Fiatal leány lépett ki a szálloda ajtaján. Körbenézett, aztán kissé tanácstalan arccal visszalépett a hallba. Igazán csinos teremtés volt, a hűgaira emlékeztette Ricardót. Vajon hogy mehet a soruk a svájci internátusban? Fel fogja hívni... idejét sem tudja, mikor beszéltek utoljára egymással.

Ismét megjelent a lány, ezúttal a portás kíséretében, aki a Lamborghinira mutatott. A kicsike bölintott, majd a bőröndjét maga után húzva elindult Ricardo felé.

– *Buon giorno, mi chiamo Lyssa Belperio* – dadogta.

Ricardo tanácstalanul méregette a lányt. Ez lenne a fontos személyiség, aki miatt a bácsikája ekkora felhajtást csinált? Nem, ez biztos a lánya. Hamarosan jön a mama, a befolyásos és félelmetes újságíró nő, aki egészen Ausztráliáig viszi az Amalfitori cég jó hírét.

Csak hogy senki sem jött ki a hotelből.

– Lyssa Belperio – ismételte Ricardo, mert biztos akar lenni a dolgában. Angolul folytatta: – Az ausztrál újságíró nő, aki az utazásairól ír cikksorozatot?

– Pontosan – felelte a lány ragyogó mosollyal.

Ettől a mosolytól újabb öt évet fiatalodott. Ha így folytatja, hamarosan kisiskolásnak fog látszani, mulatott magában a férfi.

– Ricardo Rosetti vagyok.

Látta Miss Belperio arcán, hogy nem ismerte fel benne a híres sportlót.

– A levelezésünkben az szerepelt, hogy kisbusz jön értem – mondta a lány, és bizalmatlanul méregette a sportkocsit.

– Legnagyobb sajnálatomra a kisbusz éppen üzemén kívül van – mondta egy őrgróf udvariasságával a férfi, majd gálánsan meghajolt, s a Lamborghinira mutatott. – Remélem, ez is megfelel.

– Elméletben igen, no de hova teszem a poggyászsomat? Van itt hely egyáltalán?

– Hát persze!

Ricardo kivette a bőröndöt Lyssa kezéből, és a kocsi elejéhez masírozott vele. Tényleg elég szűk volt a csomagtér, ráadásul a saját poggyásza is foglalta a helyet. De azért az újságíró nő holmiját is sikerült bepasszírozni. Igaz, csak éppen hogy.

Aztán az ajtóhoz suhant, és kitárta Lyssa előtt.

– Vagy úgy, ezek szerint a motor a farrészben található – állapította meg a lány zavart mosollyal.
– Mert van motor, ugye?

– De még milyen – biztosította Ricardo, és visszamosolygott.

Lyssa Belperio más volt, mint amire számított. Nem volt se mondén, sem elegáns – ezzel szemben hihetetlenül fiatalnak tűnt. A farmerjében, rózsaszín pólójában és pink tornacipőjében úgy nézett ki, mint azok a hátizsákos turisták, akik Róma terein és parkjaiban ütik el az időt.

Beült a vezetőülésre, s közben eltűnődött. Őt bizony zavarná, ha a húgai egyedül, illetőleg egy vadidegen férfival utazgatnának a világban. Vajon ennek a csöpp Miss Hogyishívjának a szülei miért ilyen elnézőek?

Nem mintha emiatt aggódni kellene... Éppen ellenkezőleg. Gondosan ügyel rá, hogy ne érje semmi bántódás az ifjú ausztrál hölgyet.

Alberto bácsi fölöslegesen csinált jelenetet. Őt aztán nem érdeklik az ilyen fiatal leányok. Kizárólag az olyan nők társaságát kedveli, akik tisztában vannak a játékszabályokkal, és nem vágnak semmi másra egy kis szórakozáson kívül.

Lyssa vágyakozó arccal nézte a csodás római épületeket, miközben Ricardo olasz szitokszavak kíséretében keresztülverekedte magát az élénk forgalmú városban. Máshol múzeumba kell menni, ha az ember látni szeretné a régi korok kincseit. Itt gyakorlatilag minden az utcán hever.

Szobrok, szökőkutak, antik épületek, paloták, múzeumok, barokk templomok és egy csipetnyi modern építészet – mindez frenetikus koktéllá állt össze élményektől zsongó fejében.

Kiértek a városból, és rátértek a délre vezető autópályára. Lyssa hátradőlt. Kár, hogy nem láthatta Rómát. Nem baj, visszafelé mindenképpen bepótolja.

Immár jobban érdekelte az előtte álló új élmény: hamarosan megpillantja Amalfit, a Nápolytól délre fekvő ékszerdoboz városkát, egykor független hercegséget.

Az is jó, hogy ilyen érdekes kísérője akadt! Lopva Ricardóra pillantott. Egészen más, mint a többi idegenvezető, akivel eddig találkozott.

Ahogy ott állt a szálloda előtt, lazán nekidőlve a sportkocsijának, inkább filmsztárnak nézte volna. Sötétszürke, nyilvánvalóan méretre szabott öltönyt és habfehér inget viselt, viszont nem volt rajta nyakkendő. A szeme olyan sötéten csillogott, mint a legerősebb eszpresszókávé. Különösen éles pillantása volt, melytől végigfutott Lyssán a borzongás. Valamilyen kifürkészhetetlen okból úgy érezte, mintha ősidők óta ismerné Ricardo Rosettet.

Nem értette az egészet. Aztán egyszer csak rájött: pontosan ilyennek képzelte álmai férfiát! Rövid, kissé hullámos haj, karakteres áll, egyenes orr – ő az! Vagyis inkább ő volt az, javította ki magát gyorsan.

Fura, hogy két évig járt Steve-vel, s előtte is voltak barátai, mégsem törlődött ki az a kép, melyet évekkal ezelőtt az ideális férfiről kiszínezett magában.

Tán csak azért, mert Chloe-val időről időre felhozták a témát.

Valaki vadul dudálni kezdett mellettük, s ez visszarángatta a valóságba. Elég kalandosan közlekedtek errefelé. Még jó, hogy Ricardo vezet. Ha neki kellene, már rég ideg-összeroppanást kapott volna.

– Most hová megyünk? – érdeklődött.

– Salernóba. Ott fogunk ebédelni.

– Aha. És mikorra érünk Salernóba?

– Ezzel a tempóval úgy három és fél óra múlva.

Lyssát már most mardosta az éhség.

– Olyan sokára? – kérdezte csalódottan.

A fáradtság mellett az állandó éhség is a terhesség kellemetlen velejárója volt. De legalább a reggeli émelygés elmaradt – eddig legalábbis.

– Megállhatnánk egy út menti snackbárnál, hogy vehessek valamit? Ha lehet, minél előbb? Sajnos nem volt időm reggelizni, és igazság szerint...

Még idejében elharapta a mondatot. Semmi kedve a sofőrje orrára kötni, hogy terhes.

– ...borzasztóan éhes vagyok.

– Miért nem mondta korábban? – kérdezte a férfi már-már szemrehányón. – Lehajtok az